

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

υποστρατήγου ε.α. Ζαρκάδα Νικολάου

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ “ΟΧΙ”

Κατά το παρελθόν, ιδιαίτερα κατά τις ημέρες εορτασμού της εθνικής μας επετείου της 28ης Οκτωβρίου 1940, ιστορικοί, δημοσιογράφοι, εκπαιδευτικοί, στρατιωτικοί, λογοτέχνες, λοιποί επιστήμονες, αλλά προ πάντων πολιτικοί, ερίζουν στην προσπάθειά τους να μας εξηγήσουν, αλλά και να μας πείσουν τελικά «ποιος, πότε, πώς και γιατί τόλμησε να πει το ιστορικό όχι»;

Απλό, εύλογο, σαφές, αλλά και σκόπιμο το ερώτημα “ποιος είπε το όχι;”. Παρουσιάστηκαν και εξηγήθηκαν στον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο και αναρτήθηκαν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης οι εξής τρεις απόψεις και απαντήσεις.

Η πρώτη λέγει τον λαό, η δεύτερη για τον Πρωθυπουργό της χώρας Ιωάννη Μεταξά και η τρίτη προσπαθεί να επιτύχει τη σύγκλιση των δύο προηγούμενων και λέγει «όλοι».

Η απάντηση περιλαμβάνει τόσο μεν το τυπικό μέρος, που ασφαλώς δεν ήταν δυνατόν την ώρα εκείνη, 03.00 μεσάνυκτα, να δοθεί από άλλον, παρά μόνον από τον Πρωθυπουργό της χώρας, όσον δε και το ουσιαστικό, ότι δόθηκε από σύσσωμο το Ελληνικό Έθνος, ήτοι την Ηγεσία και τον Λαό.

Κανένας όμως σήμερα δεν μπορεί να δώσει αξιόπιστες και εγκυρότερες απαντήσεις από τα γραπτά κείμενα των υπευθύνων πολιτικών της εποχής εκείνης.

Ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος, γνωστός πολιτικός αντίπαλος του Ιωάννη Μεταξά, μιλώντας στη Βουλή των Ελλήνων είπε: «εκείνη τη νύχτα ο Ιταλός πρεσβευτής Γκράτσι δεν συνομίλησε με τον λαό, αλλά με τον υπεύθυνο πρωθυπουργό της χώρας και από εκείνον άκουσε το ΟΧΙ».

Ο Ιωάννης Μεταξάς μιλώντας την 30η Οκτωβρίου 1940 προς τους ιδιοκτήτες και αρχισυντάκτες των αθηναϊκών εφημερίδων είπε: «Μην νομίζετε ότι η απόφαση του ΟΧΙ πάρθηκε σε μία στιγμή. Μην φανταστείτε ότι μπήκαμε στον πόλεμο αιφνιδιαστικά και ότι δεν έγινε ό,τι επιτρέπεται και ό,τι μπορούσε να γίνει, για να τον αποφύγουμε. Από τον περασμένο Μάιο είπα καθαρά στον Γκράτσι, ότι αν προσβαλόμεθα στα κυριαρχικά μας δικαιώματα, θα αντιστάμεθα αντί πάσης θυσίας και με όλα μας τα μέσα».

Ένα άλλο ερώτημα, που έχει δημιουργήσει αντιφατικές θέσεις και απόψεις και το οποίο θεωρείται αναγκαίο και απαραίτητο, να απαντηθεί είναι: «**Είναι έπος το 1940 – 1941;**»

Η απάντηση στο παραπάνω ερώτημα, χωρίς ενδοιασμούς και περιστροφές, είναι καταφανής και τούτο διότι, όχι γιατί μία μικρή και αδύνατη χώρα, όπως η Ελλάδα, βρήκε το θάρρος, το ψυχικό σθένος, την τόλμη και την αποφασιστικότητα να αντισταθεί στην τρομερή πολεμική μηχανή μιας υπερδύναμης της εποχής εκείνης, αλλά, κυρίως, γιατί τα μαχόμενα τμήματά της, παρά τις απώλειες και τις ελλείψεις, δεν έδωσαν τη χαρά και την ικανοποίηση στον αντίπαλό τους να γιορτάσει έστω και μία νίκη επί του πεδίου της μάχης.

Σε πολλές περιγραφές, συζητήσεις, αφηγήσεις και ιστορικές καταγραφές, καταβάλλεται προσπάθεια ερμηνείας του ελληνικού πολεμικού μεγαλείου του έπους 1940 – 1941. Η πιο απλή και πρόσφορη μέθοδος, που χρησιμοποιείται, είναι αυτή της μειωτικής περιγραφής του Ιταλού μαχητή. Αυτό αποτελεί ύβρη απαράδεκτη, τόσο για τους Ιταλούς μαχητές, νεκρούς και τραυματίες αυτού του πολέμου, όσο και για το μεγαλείο της παράλογης και υπερφυσικής ελληνικής πολεμικής αρετής.

Οι Ιταλοί ήταν αξιόλογοι και αξιόπιστοι μαχητές και ο Ελληνικός στρατός στα ηπειρωτικά βουνά κατήγαγε τις σπουδαιότερες νίκες της νεώτερης ελληνικής ιστορίας και παρουσίασε το πραγματικό ηρωικό και ηθικό ανάστημα των μαχητών του, που έδωσαν και αυτή ακόμα τη ζωή τους, χωρίς κανένα δισταγμό, για να υπερασπιστούν την ανεξαρτησία, την ελευθερία και την εδαφική ακεραιότητα της Πατρίδας μας.

Αυτοί οι ηρωικοί μαχητές, μετά το πέρας των πολεμικών επιχειρήσεων και το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ξεχάστηκαν και τα οστά των περισσότερων πεσόντων παραμένουν ακόμη διασκορπισμένα στις χαράδρες, στις βουνοπλαγιές και στα βοσκοτόπια της Βορείας Ηπείρου. Μικρός ο αριθμός, μέχρι σήμερα αυτών που έχουν αναγνωρισθεί, συγκεντρωθεί και έχουν ενταφιασθεί στα στρατιωτικά νεκροταφεία της περιοχής ή έχουν τοποθετηθεί στα οστεοφυλάκια των χριστιανικών εκκλησιών.

Η Πολιτεία, θα πρέπει να συνεχίσει και να ολοκληρώσει τις ενέργειες και τις προσπάθειες αναζήτησης, ταυτοποίησης και ενταφιασμού των πεσόντων, προκειμένου αυτοί, που πότισαν με το αίμα τους το χώμα της Β. Ηπείρου και έφυγαν από τη ζωή «χωρίς λιβάνι και παπά», να εύρουν έστω και μετά από ογδόντα χρόνια, τη χριστιανική ανάπαυση. Εμείς δε, ως ελάχιστο χρέος μνήμης, τιμής και ευγνωμοσύνης, ας εναποθέσουμε ένα λουλούδι στον νοερό βωμό της θυσίας τους.

Σήμερα, κοντά σε αυτούς, που τιμούμε και ευγνωμονούμε, ήτοι τους συντελεστές της νίκης και τους επώνυμους και ανώνυμους μαχητές, είναι αδήριτη ανάγκη να διατηρήσουμε την υπερηφάνεια, την αυτογνωσία και την αγωνιστικότητά μας σε μια κρίσιμη για τα εθνικά μας θέματα εποχή και κατά την οποία επιδιώκουν και προσπαθούν να δημιουργήσουν μια Ελλάδα πολυεθνική, πολυθρησκευτική, προφυλετική με κατάργηση και εξάλειψη της εθνικής συνείδησης, της ελληνικής ταυτότητας, της ιστορικής μνήμης, την αλλοίωση της ελληνικής γλώσσας και των εθνικών και θρησκευτικών παραδόσεων.

Ας αντισταθούμε, η γνώση της Ιστορίας μας είναι τόσο αναγκαία, όσον και η υπεράσπιση των συνόρων της Πατρίδας μας.

Θεσσαλονίκη, Οκτώβριος 2020